

Sygn. akt: I C 391/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) S. A. z siedzibą w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 1.381,07 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt jeden złotych siedem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 23 marca 2017 roku do dnia 21 września 2017 roku,
- należność główną zasądzoną w pkt 1 wyroku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 48,21 zł (czterdzieści osiem złotych dwadzieścia jeden groszy) rozkłada na 4 miesięczne raty, każda w wysokości 357,32 zł (trzysta pięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści dwa grosze), płatne do dnia 10 każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie nie uiszczenia poszczególnych rat w terminie,
- w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 668,71 zł (sześćset sześćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 391/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko M. B. pozew o zapłatę kwoty 1955,81 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki pieniężnej nr (...) wypłaconej w dniu 2 listopada 2016 roku, na mocy której powód zobowiązał się udzielić pozwanemu pożyczki w kwocie 1 500,00 zł, a pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat. Z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia, powód wypowiedział przedmiotową umowę, a cała należność wynikająca z umowy stała się wymagalna. Powód podkreślił, iż podejmował próby mediacji z pozwanym, jednak pozwany zadłużenia nie spłacił. Na dochodzoną pozewem kwotę składają się: kwota 1.350 zł tytułem niespłaconych rat kapitałowych, kwota 31,08 zł

tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 10% naliczonych od kwoty 1350 zł od dnia następnego po dniu zapłaty ostatniej raty pożyczki tj. od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu tj. do dnia 22 marca 2017 roku, kwota 529,74 zł tytułem opłaty przygotowawczej, kwota 45,00 zł tytułem opłaty administracyjnej.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z 14 kwietnia 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwany M. B., stanął się na rozprawę i uznał powództwo w części roszczenia kapitałowego i odsetek. Przyznał, iż zawarł z powodem przedmiotową umowę pożyczki, jednak się z niej nie wywiązał, ponieważ stracił pracę. Pozwany wniósł o rozłożenie zasądzonego świadczenia na cztery równe miesięczne raty. Wskazał, iż miał problemy finansowe związane z utratą pracy oraz częstymi chorobami syna połączonymi z jego hospitalizacją ambulatoryjną i stacjonarną. Obecnie jego sytuacja materialna uległa poprawie ponieważ pracuje na umowę o pracę w firmie (...) na terenie B. i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2.240 zł. netto. Zakwestionował dochodzone przez powoda opłaty administracyjne i przygotowawcze, w skazując, iż aby otrzymać pożyczkę musiał zgodzić się przy podpisywaniu umowy na ich ponoszenie.

W dniu 21 września 2017 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał w sprawie wyrok, w którym powództwo uwzględnił co do kwoty 1.381,07 zł, a w pozostałym zakresie oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2016 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym M. B. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 1 500,00 zł, na okres 10 miesięcy od daty wypłaty pożyczki. Pozwany zobowiązał się zwrócić kwotę pożyczki w terminach płatności określonych zgodnie z umową i harmonogramem.

bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki; k. 15-22

Pozwany nie dokonał w terminie określonym w harmonogramie spłaty drugiej raty pożyczki, w związku z czym powód wezwał pozwanego do dobrowolnego uregulowania w terminie do dnia 20 stycznia 2017 roku kwoty 235,37 zł.

bezsporne, ponadto dowód: monit z dnia 13/01/2017 r.; k. 23

W dniu 16 lutego 2017 roku powód wystosował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 235,37 zł do dnia 23 lutego 2017 roku.

dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty; k. 24

Pismem z dnia 6 marca 2017 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia i wezwał pozwanego do zapłaty całości wymagalnego zadłużenia w łącznej kwocie 1960,29 zł w terminie do 20 marca 2017 roku.

dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki oraz ostateczne wezwanie do zapłaty z

dnia 6 marca 2017 roku; k. 25

Pozwany M. B. przyznał, iż zawarł umowę pożyczki z (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 2 listopada 2016 roku. Pozwany zawarł przedmiotową umowę pożyczki kiedy pracował na umowę o pracę i otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 6000-7000 zł netto miesięcznie. Kiedy stracił pracę jego sytuacja materialna się pogorszyła. Utrzymywał się z prac dorywczych, a nadto w 2016 roku urodził mu się syn który często chorował i wymagał hospitalizacji ambulatoryjnej i stacjonarnej, co wiązało się z dodatkowymi kosztami jakie musiał ponieść pozwany. W związku z powyższym pozwany spłacił tylko jedną ratę zaciągniętej pożyczki. Obecnie sytuacja finansowa pozwanego polepszyła się, gdyż podjął on pracę na umowę o pracę w firmie (...) na terenie B. i otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 2240 zł netto.

Pozwany na rozprawie złożył wniosek rozłożenia spłaty wierzytelności na 4 równe miesięczne raty płatne do 10 każdego miesiąca.

bezsporne, ponadto porównaj: wyjaśnienia pozwanego na rozprawie w dniu 21 września 2017 roku w okresie od 00:04:14 do 00:21:05, 00:27:22 – porównaj protokół k. 45-46

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. Pozwany nie kwestionował faktu, iż zawarł z powodem przedmiotową umowę pożyczki. Przyznał również, iż nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, wskazując, że znalazł się w trudnej sytuacji finansowej. Pozwany uznał powództwo w części co do roszczenia kapitałowego w kwocie 1350,00 zł oraz odsetek w wysokości 31,07 zł zakwestionował naliczone przez powoda opłaty administracyjne i przygotowawcze wskazując, iż aby otrzymać pożyczkę musiał zgodzić się na ich poniesienie.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

W ocenie Sądu uznanie powództwa w części przez pozwanego jest skuteczne.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanego. Sąd oddalił żądanie powoda co do kwoty 574,74 zł, którą to należność na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. uznał jako niedozwolone postanowienia umowne zawarte w umowie. W pozostałym zakresie Sąd uwzględnił powództwo – wobec uznania roszczenia – i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1381,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 23 marca 2017 roku do dnia 21 września 2017 roku.

Podkreślić należy, iż dyspozycja art. 213 § 2 k.p.c. nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy uznanie powództwa nie jest sprzeczne z obowiązującymi przepisami lub zasadami współżycia społecznego albo nie zmierza do obejścia prawa.

Okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie były zasadniczo bezsporne. Kwestią nie budzącą w niniejszej sprawie wątpliwości był fakt przyznany przez pozwanego, iż powoda i pozwanego łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Wątpliwości Sądu podczas analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego wzbudziły należności z tytułu opłat dodatkowych.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustawodawca wskazał w art. 385¹ § 3 k.c., że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Jednocześnie stosownie do art. 385¹ § 4 k.c. ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Oznacza to, że w znacznej liczbie przypadków ciężar dowodu będzie spoczywał na przedsiębiorcy udzielającym pożyczki.

O rażącem naruszeniu interesów konsumenta można mówić w sytuacji nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku zobowiązaniowym, natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom będzie miało miejsce wtedy, gdy w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego partner konsumenta tworzy takie klauzule umowne, które godzą w równowagę kontraktową stosunku.

Ponadto należy wskazać, że zgodnie z art. 483 § 1 k.c. w przypadku nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego wykluczone jest zastrzeżenie kary umownej, która miałaby charakter odszkodowawczy. Funkcję odszkodowawczą pełnią bowiem w przypadku tego rodzaju zobowiązania odsetki za opóźnienie zastrzeżone na podstawie art. 481 § 1 k.c. (por. Marcin Lemkowski „Odsetki cywilnoprawne”, wyd. Wolter Kluwer Polska sp. z o.o., Warszawa 2007, str. 95 i n.). Wysokość odsetek jest natomiast limitowana treścią przepisu art. 359 § 2¹ k.c., który wprowadza maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnych. Inne należności dochodzone z tytułu zawartej umowy kredytowej, w tym koszty upomnień, wezwań i opłat, powód winien wykazać, że zostały one rzeczywiście poniesione przez powoda bądź poprzedniego wierzyciela.

Zdaniem Sądu, dodatkowe koszty pożyczki obejmujące opłatę przygotowawczą, opłatę administracyjną zostały określone na zawyżonym, niezajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie. Opłaty te zostały ustalone w stałej zryczałtowanej kwocie, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanego jako konsumenta, stanowiło bowiem dodatkową karę umowną za nienależyte wykonanie umowy.

Zapisy umowy pożyczki przewidujące obowiązek ponoszenia dodatkowych opłat są również sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Wprawdzie wysokość opłaty przygotowawczej i opłaty administracyjnej została ustalona umową pożyczki, a pozwany, składając podpis pod umową, zgodził się na ich ponoszenie, to jednak swoboda umów nie jest całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Zgodnie z art. 353¹ k.p.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Analizując zasadność poszczególnych opłat dodatkowych, należy zauważyć, że strona powodowa nie wykazała w toku niniejszego postępowania dwóch okoliczności – po pierwsze, aby opłaty te były rzeczywiście niezbędne z punktu widzenia realizacji obowiązków umowy pożyczki, a po drugie, że poniosła je w wysokości wskazanej w umowie pożyczki. Opłata przygotowawcza miała służyć pokryciu poniesionych przez pożyczkodawcę kosztów czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, do których przykładowo należały koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy u klienta oraz badanie zdolności klienta do spłaty pożyczki. Powód nie podał nawet, czy i ewentualnie w jaki sposób zweryfikował zdolność kredytową strony pozwanej ani nie wskazał, że poniósł z tego tytułu jakiegokolwiek wydatki. W ocenie Sądu, nie można w tym zakresie opierać się wyłącznie na twierdzeniach powoda i samym zapisie umownym.

Istotne jest przy tym, że zgodnie z harmonogramem spłat (k. 22) pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczkę w 10 miesięcznych ratach płatnych do: 1 każdego miesiąca w wysokości 150 złotych. Opłaty przygotowawcza i administracyjna zostały rozłożone proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczane częściowo z każdą ratą. Wspomniane opłaty w skali jednego miesiąca wynosiły łącznie 74,00 zł, podczas gdy rata kapitału pożyczki – 150 zł. Zestawienie powyższych danych jednoznacznie pokazuje, że dodatkowa opłata obciążająca pozwanego stanowi ok. 49 % kapitału pożyczki. Zastrzeżenie konieczności ich zapłaty, niezależnie od konieczności uiszczenia samych odsetek, a także odsetek na wypadek np. nieterminowej spłaty zadłużenia, stanowi dla pozwanego, dodatkową karę umowną, która jak powyżej wskazano jest niedopuszczalna w świadczeniach pieniężnych. Nie bez znaczenia jest fakt, iż sam pozwany w swoich wyjaśnieniach na rozprawie zakwestionował opłatę administracyjną i przygotowawczą wskazując, iż przy zawieraniu umowy pożyczki, nie miał możliwości wyboru i musiał zgodzić się na dodatkowe koszty, aby w ogóle otrzymać pożyczkę.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu zasadnym było uznać żądanie w zakresie kwoty 1381,07 zł tytułem niespłaconych rat kapitałowych w kwocie 1350 zł oraz skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 10% - w kwocie 31,07 zł naliczonych od kwoty 1350 zł od dnia następnego po dniu zapłaty ostatniej raty pożyczki tj. od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu tj. do dnia 22 marca 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 23 marca 2017 do dnia 21 września 2017 roku.

W pozostałym zakresie tj. w zakresie kwoty 574,74 zł, na którą składały się koszty: opłaty przygotowawczej w kwocie 529,74 zł oraz opłaty administracyjnej w kwocie 45,00 zł. powództwo podlegało oddaleniu jako bezpodstawne.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. obok charakteru proceduralnego ma także – mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego – cechy normy materialno-prawnej. Uprawnia on bowiem sąd do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, dając sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienia do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne, w tym spowodowane działaniem samego dłużnika. (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015r. II CSK 409/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014r. V CSK 302/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015r. II CSK 383/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 marca 2014r. I ACa 1239/13.)

Przepis art. 320 k.p.c. określa zatem szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesu pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesu powoda, przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ze swej istoty norma ta ingeruje w słuszne prawa wierzyciela odsuwając termin, od którego uprawniony może egzekwować swoje prawo w drodze przymusu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 roku V CSK 302/13).

Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c. wymaga jednak uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Decydując o rozłożeniu zasądzzonego w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (porównaj: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku IACa 242/12 i wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 14 maja 2014 roku IACa 1681/13)

Rozłożenie na raty może więc mieć miejsce wtedy, gdy w sprawie ustalone zostało, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponował środkami dla wykonania zmodyfikowanego obowiązku. Tylko to bowiem gwarantuje wykonanie wyroku bez wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a więc cel, któremu przyświeca regulacja wynikająca z art. 320 k.p.c.

Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanego. Nie zastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwanego i jego bliskich na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że brak spłaty zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki związany był z utratą pracy. Wysokość zobowiązania uzasadnia twierdzenie, że nawet przy podjęciu pracy na umowę o pracę pozwany nie jest w stanie jednorazowo uregulować całości zasądzonego roszczenia. Zauważyć należy, że pozwany wykazał wolę uregulowania swojego zobowiązania – w toku sprawy oświadczył, iż chce spłacić w ratach zobowiązanie wobec powoda i będzie je spłacał w terminach określonych przez Sad.

Zdaniem sądu pozwany aktualnie będzie mógł regulować należności wobec powoda jedynie w razie rozłożenie jej na cztery miesięczne raty przy czym wysokość tych rat jest wyższa niż raty ustalone przez strony w umowie. Aktualna sytuacja rodzinna i finansowa pozwanego nie pozwala jemu na zapłatę wyższej należności. Wobec powyższego uznając, że zaistniały przesłanki określone w art. 320 k.p.c. sąd rozłożył zasądzone świadczenie na 4 miesięczne raty w kwocie 357,32 zł, – określając obowiązek zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności poszczególnych rat. Zasadzając świadczenie sąd przyznał powodowi również odsetki od zasądzonego roszczenia za okres od dnia 23 marca 2017 roku do dnia wydania wyroku (porównaj w tym zakresie uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 roku III CZP 11/70).

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. Do kosztów poniesionych przez stronę powodową zaliczono: opłatę sądową od pozwu w wysokości 30,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900,00 zł – zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, łącznie kwotę 947,00 zł. Wobec faktu, iż powództwo zostało uwzględnione w części, pozwany został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 668,71 zł. – stosownie do wyniku sprawy.